

ѣто уставяме предѣлитъ си ни прати единъ уважа-
емъ старецъ който ни снабди съ пары за пѣтише-
ствіето, чу молитвѣтъ ми който произнесохъ пре-
ди да устава мѣстото на прибиваніето си. И тъй, дщерь-
ко моя имай мѣжество и довѣрность и Богъ не
ще да ни остави ! »

Старыйаъ довець ся нажали до слъзы и ги поз-
драви като думаше : » Съ богомъ честный Іакове,
съ богомъ добра Маріо като стискаше съвременно
ръцѣтъ нѣмъ; бѣхъ всякогъждъ увѣренъ за само-
доволството ти и съмъ и сега, вѣрвай мя че Богъ
не устава оногова който изпълнява всякогаждъ
волѣтъ му и оногова който възлага надежбытъ си
нему; помни тѣя думы, че всевышното сѣщество
ще бѣде всякогаждъ съ тебя. »

Исполненъ отъ съжалѣніе, Антоній ся обърна и
отправи къмъ Евфбургъ. Іаковъ стана, възрѣкѣтъ
на лѣщиря си и двамината постѣдваха пѣтъаъ
вънъ лѣсѣаъ безъ да знаятъ гдѣ ще ся устанувать.

